

איש טוב

הצדיק מיבנאל זצוק"ל

breslevcity.co.il

מצבת ציון רבנו הקדוש אור העולם רבי **נחמן מברסלב** זיע"א באומן

הבטיח שכל מי שיבוא אל ציונו הקדוש ויאמר שם את התיקון הכללי ויציאו מהשאל תחתית ויעשה לו טובה נצחית

ציון הצדיק מיבנאל כ"ק **מוהרא"ש** צוק"ל ביבנאל עיר ברסלב

בצוואתו ציווה לחרוט על מצבתו את ההבטחה החזקה לרווקים ורווקות והבטיח להיות מליץ יושר לכל מי שיבוא אל קברו ללמוד ולהתפלל

קוֹנְטָרַס

אִישׁ טוֹב

יְגַלֶּה עֲצוֹת נוֹרָאוֹת וְנִפְלְאוֹת אֵיךְ לְהַצְלִיחַ בְּחַיִּים. וְלִהְיוֹת
הַמְּאֻשֶׁר בְּיֹתֵר בְּזֶה הָעוֹלָם, וְלֹא יִחְסַר לוֹ שׁוֹם דָּבָר,
וְיִהְיֶה עֲשִׂיר גְּדוֹל.

בְּנוֹי וּמִיֶּסֶד עַל פִּי דְבָרֶי

רַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצֶּפּוֹן

בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל פִּי דְבָרֵי תַלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רִז לֹא אָנִיס לִי

רַבִּי נִתָּן מִבְּרֶסְלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמְשַׁלֵּב בְּפֶסוּקֵי תנ"ךְ וּמֵאמְרֵי חז"ל הַקְּדוֹשִׁים,

מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ.

הוּבָא לְדָפוּס עַל-יָדֵי

חֲסִידֵי בְּרֶסְלָב

עִיר הַקְּדֵשׁ יְבִנְאֵל תּוֹכְב"א

הכתבת להשיג את הספר הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים

בארץ ישראל ובנאל עיר ברסלב בגליל

מוסדות "היכל הקדוש" חסידי ברסלב בארץ ובחו"ל
שעל-ידי עממת "ישמח צדיק" קהלת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהר"א"ש זצוק"ל - הצדיק מיבנאל.

זכות הרבים יכולה להיות שלך! 04-6656666

באפשרותך להקדיש קונטרס לרפואה, להצלחה, לעילוי נשמת, לברכה ולכל הישועות לזכותך
ולזכות יקרך (ההקדשות מתפרסמות בסוף החוברת)

פְּרִיטֵי חֶשְׁבוֹן לְתְרוּמָה / הַעֲבָרָה :

בַּנְק הַדְאָר, סְנִיף 001, מְסַפֵּר חֶשְׁבוֹן 3397375

עַל שֵׁם עֲמַתַּת "יִשְׁמַח צְדִיק".

לתרומה באפליקציית "ביט"
סרוק ברקוד

רחוב רבי נחמן מברסלב 1, ת.ד. 421 יבנאל, 15225

טלפון רב קני: 04-6656666 פקס: 04-6656655

חנות קרן הדפסה היכל הקדוש: 04-6721909

דאר אלקטרוני: info@breslevcity.co.il

אתר אינטרנט: www.breslevcity.co.il

קונטרס
איש טוב

א.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! בְּזֶה הָעוֹלָם צְרִיכִים
לְהִתְחַזֵּק מְאֹד מְאֹד בְּאַמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרֵךְ,
וְכֹאֲשֶׁר אָדָם תּוֹזֵק בְּאַמוּנָה בְּבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ, כָּל
חַיֵּיו מִשְׁתַּנִּים כָּבֵר לְגַמְרֵי. כִּי כְּשִׂיהוּדֵי תְּדוּר
בְּאַמוּנָה, אֲזִי כָּל מַחְשַׁבְתּוֹ וְהִסְתַּכְּלוּתוֹ בְּחַיִּים, הִיא
כָּבֵר בְּאִפְּן אַחֵר לְגַמְרֵי. הוּא מִתְבּוֹנֵן עַל בְּנֵי-אָדָם
בְּהֶעֱרָכָה, מִתְיַחַס אֲלֵיהֶם בְּהִדְרַת כְּבוֹד, יוֹדֵעַ שְׁפָלָם
נִבְרָאוּ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ. וְלִכֵּן רָאוּ לְהִתְדִיר בְּכֶם אֲמוּנָה
בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, כִּי הָאֲמוּנָה מְכִיָּאָה בְּרָכָה לְאָדָם
בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִּיּוֹת, וְלִכֵּן אָמַר הֵחֶכֶם מִכָּל הָאָדָם
(מְשָׁלִי כח, כ): "אִישׁ אֲמוּנוֹת רַב בְּרָכוֹת", כְּשִׂישׁ

בְּאָדָם אָמוּנָה, הוּא מְלֵא בְּרָכוֹת, אֲנָשִׁים אוֹהֲבִים
 "אִישׁ טוֹב", אִישׁ מֵיֵשֵׁב בְּדַעְתּוֹ, אִישׁ הַעוֹשֶׂה חֶסֶד
 עִם כָּלֶם. וְכִיצַד זוֹכָה לְהִגִּיעַ לְתֵאֵר שֶׁל "אִישׁ טוֹב"?
 רַק עַל־יְדֵי אָמוּנָה בְּהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כִּי סוּף כָּל
 סוּף מֵה יֵשׁ לָנוּ בַחַיִּים, אִם לֹא הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ
 שְׂמוֹ? ! אֲבָל לְזֶה צְרִיכִים יֵשׁוּב הַדַּעַת גְּדוֹל מְאֹד.
 אוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵר"ו, חֶלֶק ב', סִימָן י'): מֵה
 שְׂבִיגֵי-אָדָם רְחוּקִים מִמֶּנּוּ יִתְבַּרְךָ, זֶה מַחֲמַת שְׂאִין
 לָהֶם יֵשׁוּב הַדַּעַת, אֵינָם זוֹכִים לֵיֵשֵׁב עִצְמָם כְּרִגְע:
 "מִי אֲנִי? ! מֵאֵינן בְּאֵתִי? ! מִי מְחַיֶּה אוֹתִי? ! לְהִיכֵן
 אֲנִי חוֹזֵר? !" אֵינן לָהֶם יֵשׁוּב הַדַּעַת, וְלָכֵן הֵם
 מְבַהֲלִים וּמְבַלְבְּלִים, לֹא-כֵן כְּשֶׁאָדָם זוֹכָה לֵיֵשֵׁב
 דַּעְתּוֹ, תִּכְרַף רוֹאֶה, מְבִיֵן וּמְשִׁכִּיל, שֵׁישׁ בּוֹרָא עוֹלָם,
 בְּאֵתִי מִמֶּנּוּ, וְאֲנִי צְרִיף לְחֹזֵר אֵלָיו, וּמֵה יִהְיֶה אִם
 אֲתַגָּאָה עַל הַזּוּלָת, הֲלֹא סוּף כָּל סוּף הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-
 הוּא נִמְצָא, וְאֵינן בְּלַעַדָיו נִמְצָא. וְכִשְׁאָדָם חוֹקֵק דְּבַר
 זֶה הֵיטֵב הֵיטֵב בְּלִבּוֹ, אֲזִי זוֹכָה לַמַּדָּה הַיְקָרָה שֶׁל
 עֲנוּה, שֶׁהוּא בְּעֵינָיו כְּלֹא כְלוּם. וְאוֹמֵר רַבְּנוּ ז"ל:
 אִיךָ זוֹכִים לֵיֵשׁוּב הַדַּעַת הַזֶּה? עַל־יְדֵי שְׂמֻחָה.
 כְּשֶׁהוּא שְׂמֵחַ, אֲזִי זוֹכָה לֵיֵשֵׁב דַּעְתּוֹ. וְלִהְפֹךְ, כְּשֶׁאֵינן
 אָדָם שְׂמֵחַ, אֵינן לוֹ יֵשׁוּב הַדַּעַת, וְקֹשׁ עִצְמוֹ יוֹתֵר
 מִהַזּוּלָת, וּמִתַּגָּאָה עָלָיו, וְכוּעֵס וּמִתְרַגֵּז עָלָיו, וְנַעֲשֶׂה

איש רע ובלִיעֵל, אין יכולים לְסַבְלוּ. וְכָךְ פְּתִיב (משלי כט, כג): "גִּנְאוֹת אָדָם תִּשְׁפִּילֵנוּ". אָמַר הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵין אָנִי וְהוּא יְכוּלִים לְדוֹר בְּעוֹלָם (סוֹטָה ה.); הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֵינּוּ אוֹהֵב אָדָם גָּאָה. וְכֵן מְצִינּוּ מִשֶּׁךְ כָּל הַדּוֹרוֹת, שֶׁרַק חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, חֲכָמֵי הַתּוֹרָה, צְדִיקֵי הַדּוֹר, שֶׁהֵיוּ דְבָקִים בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, הַצְּטִינּוּ בְּמִדַּת הָעֲנוּהָ, עַד שֶׁהֵיוּ שְׁפֵלִים בְּעֵינֵי עַצְמָם לְגַמְרֵי, וְהֵיוּ בְּטֵלִים וּמְבֹטְלִים לְאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא, כִּי כָּל תַּיִתָּהֶם חָשְׁבוּ רַק מִהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְעַל זֶה אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (שָׁם), שֶׁתְּלַמֵּיד חָכֵם גַּעֲשֶׂה שָׂכָן לְעַפְרָ בְּחַיּוֹ, כִּי הוּא מְרַגֵּישׁ אֶת עַצְמוֹ לְלֹא כְּלוֹם, וּמְמִילָא מְכַבֵּד אֶת זוּלָתוֹ. וְלִכֵּן צְדִיק הַדְּבּוּק בּוֹ יִתְבַּרֵךְ, חָכֵם בְּחֲכַמַת הַתּוֹרָה, הוּא עָנּוּ גְדוֹל מְאֹד, וְזֶה מִמְּשִׁיךְ אֶת הַשְּׂכִינָה אֶצְלוֹ, וְזוֹכֶה לְמַלְכוּת, כִּי הוּא "אִישׁ טוֹב". וְאֵנּוּ נוֹכְחִים, שֶׁתְּלַמֵּידי חֲכָמִים צְדִיקִים, אֲנָשֵׁי רוּחַ-הַקְּדוֹשׁ, כָּלָם מְכַבְּדִים אוֹתָם, כָּלָם מִיְקָרִים אוֹתָם, וְהֵם זוֹכִים לְמַלְכוּת, כִּי זָכוּ לְמִדַּת עֲנוּהָ, וְתַמִּיד שְׂמַחִים בְּחֻלְקָם, תַּמִּיד מְשַׂמְּחִים אֶת הַזּוּלָת, וְלִכֵּן זוֹכִים לְכַבוֹד וּיְקָר מְכֻלָּם. וְכַמְּאָמְרָם ו'ל (תּוֹסֵפֶתא בְּרִכּוֹת, פָּרָק ה'): מִפְּנֵי מַה זָכָה יְהוּדָה לְמַלְכוּת? מִפְּנֵי הָעֲנוּהָ. יְהוּדָה הָיָה בְּעֵינֵי עַצְמוֹ לְלֹא כְּלוֹם, לִכֵּן זָכָה לְתוֹרָה.

וְכֵן מְצִינוּ, שְׂעֵקֵב אָבִינוּ שְׁלַחוּ לְמַצְרַיִם, כְּמוֹ
 שְׂכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית מו, כח): "וְאֵת יְהוּדָה שְׁלַח לְפָנָיו
 גִּשְׁנָה", אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (רש"י שם):
 לְהִקָּים לוֹ בֵּית תְּלֻמוּד, שְׁמִשָּׁם יוֹצֵאת הוֹרָאָה. כִּי
 כְּשֶׁאָדָם דְּבוּק בְּבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, חוֹשֵׁב מֵהֵשֵׁם
 יִתְבָּרַךְ, מְהַלֵּל וּמְשַׁבַּח לְהֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, חֵי עִם הֵשֵׁם
 יִתְבָּרַךְ, מִסְתַּפֵּל עַל הֵשֵׁם יִתְבָּרַךְ, מְדַבֵּר אֶל הֵשֵׁם
 יִתְבָּרַךְ, אָדָם זֶה נִכְלָל לְגִמְרֵי בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא,
 וְכָבֵר אֵינּוּ נִמְצָא בְּזֵה הָעוֹלָם. שְׂזוֹ מְדַרְגַת הַצְּדִיקִים
 הַגְּדוֹלִים. וְלָכֵן הֵם עוֹשִׂים רַק טוֹב עִם הַזּוֹלָת, וְלָכֵן
 צְדִיק נִקְרָא "אִישׁ טוֹב", וְאוֹמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-
 מוֹהֲר"ן, חֵלֵק א', סִימָן ו'): כְּשֶׁאָדָם מְמַעֵט בְּכְבוֹד עֲצָמוֹ,
 הוּא מְרַבֵּה בְּכְבוֹד הַמָּקוֹם בְּרוּךְ הוּא; כִּי הֵא בְּהֵא
 תְּלִיא, כְּפִי שְׂאָדָם מְרַבֵּה בְּכְבוֹד הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ,
 כְּמוֹ-כֵן מְמַעֵט בְּכְבוֹד עֲצָמוֹ, וְכָבֵר מְרַגֵּישׁ שְׂאֵינּוּ
 נִמְצָא בְּזֵה הָעוֹלָם. וְלָכֵן דִּיקָא אֱלוֹ תְּלִמִּידֵי חֲכָמִים
 זוֹכִים שֶׁהַתּוֹרָה נִמְצְאת אֶצְלָם, וְכִמְאֶמְרָם ז"ל (תַּעֲנִית
 1:1): מֵה מַיִם מְגִיחִים מְקוֹם גְּבוּהָ וְהוֹלְכִים לְמָקוֹם
 נְמוּךְ, אֵף דְּבָרֵי תּוֹרָה אֵינָם מִתְקַיְמִים אֶלָּא בְּמֵי
 שְׂדַעְתוֹ שְׂפִלָּה.

לָכֵן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְּקָרִים! הִבֵּה נִקְנָה לְעַצְמָנוּ

את המדה היקרה של ענוה ושפלות, ונחוש עצמנו כלום לגבי אין סוף ברוך הוא, ואז ניקא הקדוש-ברוך-הוא יאהב אותנו, כי הוא יתברך אוהב יהודי שְהוא "איש טוב", עושה חסד לזולת, מכבד את הזולת וכו', אבל אי אפשר להגיע לזה, אלא על-ידי ענוה ושפלות, הינו שאדם חש עצמו "אני כלום, כי הקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנהיג ומקים אותי". לכן אי אפשר לזכות להיות "איש טוב", אלא על-ידי שפחדיר בעצמו אמונה בהקדוש-ברוך-הוא, שהוא יתברך נמצא ואין בלעדיו, ודבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, והוא נכנס לגמרי באמונה, אזי מרגיש שאיננו נמצא פה רק הקדוש-ברוך-הוא, ולמה לו להתגאות על הזולת?! וכמאמרם ז"ל (ילקוט שמואל קסה) על דוד המלך, שבשעה שהיה מלמד בישיבה לתלמידים, לא היה יושב על כרים וכסתות, אלא על גבי הקרקע, כי בזה הראה דרך לתלמידים, שלהשיג את הקדוש-ברוך-הוא ואת התורה, צריכים להנמיך את עצמו, ודיקא חכמים כאלו, גדולי התורה, הם זוכים להיות "איש טוב", עד שכלם נדבקים אליהם ונמשכים אליהם, וכגיי-אדם אינם מבינים, מדוע כשרואים צדיק הדור, רוצים כלם את קרבתו,

וּחֲפָצִים לְהִיּוֹת סְבִיבוֹ, וְאִינָם קוֹלָטִים, שְׁהֶעֱקָר
 מִחֲמַת מְדוּתָיו הַטּוֹבוֹת, הֶעֱנָה וְשִׁפְלוּת־הַרוּחַ שָׁבוּ;
 כִּי כָּל שְׂאֵדָם לֹמֵד יוֹתֵר תּוֹרָה וּמְקַיֵּם מִצְוֹת, הָרִי
 מִבֵּטֶל יִשְׁתּוּ וְגֵאוּתוֹ, וְנִדְבַק בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְאַף־עַל־גַּב
 דָּאִיהוּ לֹא חֲזִינָה נִשְׁמָתוֹ חֲזִינָה, אֲצֵל כָּל אֶחָד גְּנוּזָה
 הַנִּשְׁמָה שֶׁהִיא חֵלֶק אֱלֹהִים מִמַּעַל, וּכְשֶׁהַנִּשְׁמָה חֲשָׂה
 אֹר גָּדוֹל מְאֹד, הִיא מִשְׁתַּוְּקֶקֶת לְהִכָּלֵל וּלְהִדְבֵּק
 בְּאֹר הַזֶּה.

זוֹ מַעֲלַת הַזּוֹכָה לְהִתְקַרֵּב אֶל הַצַּדִּיק הָאֱמֵת,
 הַמְּגַלֶּה אֱמֶתֶת מְצִיאָתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֶל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים
 אֲשֶׁר מְרַבִּיצִים תּוֹרָה לְעַם יִשְׂרָאֵל, וּמְגַלִּים לָהֶם אֶת
 הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, וּמְחַדִּירִים אֱמוּנָה פְּשׁוּטָה בְּעַם
 יִשְׂרָאֵל, כִּי בְּזֵה הֵם מוֹרִידִים אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם.
 כִּי בְּאֱמֶת אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (תַּנְחוּמָא נְשֵׂא ג):
 מִיּוֹם שֶׁבָּרָא הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אֶת עוֹלָמוֹ נִתְאַוָּה
 שְׂיִהְיֶה לוֹ דִּינָה בַּפְּתוּחוֹנִים; הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא רוֹצֵה
 לְגוֹר אֲתָנּוּ, לְהִיּוֹת אֲתָנּוּ, וְאִם אָנוּ נִרְגָּישׁ שֶׁהַקְּדוּשׁ־
 בְּרוּךְ־הוּא נִמְצָא וְאִין בְּלַעֲדֵיו נִמְצָא, אָז נִהְיֶה
 הַמְּאֲשָׁרִים בְּיוֹתֵר, וְנֵאֱהָב זֶה אֶת זֶה, וְתִתְבַּטֵּל
 הַשְּׂנֵאוֹת תַּנָּם שְׂשׁוּרָה בֵּין אִישׁ לְזוּלָתוֹ, אֲשֶׁר בְּעֻטְיָהּ
 אָנוּ סוֹבְלִים גְּלוֹת מְרָה. וּכְמֵאֲמָרָם וַ"ל (יִמָּא ט):

מקדש ראשון חרב מפני עבודה זרה, גלוי עריות ושפיכות דמים; מקדש שני שלמדו הרבה תורה, וקיומו את המצוות, מדוע חרב? אלא שהיתה ביניהם שגאת חנם, ועדין מרקד בינן; עדין השגאת חנם נמצאת בינינו. ולכן אנו סובלים צרות ויסורים, ובאים אמות העולם ומציקים לנו, כדי להשיבנו למוטב. כי כל הצרות והמטרות שעם ישראל סובלים, זה רק מחמת רב אהבת הבורא אלינו, כמו שכתוב (משלי ג, יב): "את אשר יאהב ה' יוכיח"; ולכן בזה שאנחנו עם ישראל סובלים יסורים, ובכל יום ויום שומעים מקרים מזעזעים, אין זאת אלא פיין שרוצה הקדוש-ברוך-הוא לעוררנו שנשוב אליו. וכמאמרם ז"ל (מנחות נג:): מה זית אינו מוציא שמנו אלא על-ידי כתית, אף ישראל אין חוזרים למוטב, אלא על-ידי יסורים. כשעוברים על אדם יסורים — הוא נשבר, וברגע שהוא שבור — השכינה שרויה בו. כמו שכתוב (תהלים נא, יט): "לב נשבר ונדכא אלקים לא תבזה"; על-כן למה לנו לחכות עד שנקבל מכות, ואז נפתח את ספר התהלים, ונשפוף לבנו אל הקדוש-ברוך-הוא! טוב יותר עתה כשאנו בריאים ושלמים, לפתח את ספר התהלים, ולהיות רגיל לומר בו, וכמובא בדברי

רַבְנוּ ז"ל (לקויטי-מֹהֲרָ"ן, חֶלֶק ב', סִימָן עג): עַל-יְדֵי
 אֲמִירַת תְּהִלִּים זֹכִים לְתִשׁוּבָה, זֹכִים שְׁנִפְתָּחִים כָּל
 הַשָּׁעָרִים בַּשָּׁמַיִם, וְזֹכִה לְקֶשֶׁר אֶת נִשְׁמָתוֹ אֶל
 הַשָּׁעַר וְהִפְתַּח הַשָּׁעַר לְשָׂרְשׁוֹ; כִּי לְכֹל נִשְׁמָה יֵשׁ
 שָׁעַר וְחֵלוֹן בַּשָּׁמַיִם, וּכְשֶׁאָדָם מִתְּבוֹדֵד לְהַקְדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, אוֹמֵר מִוְהַרְנֵנִי ת' ז"ל (לקויטי-הַלְכוּת, ראש
 חֹדֶשׁ, הַלְכָה ה'), וּמְרַבֵּה לְסַפֵּר לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ כָּל אֲשֶׁר
 עוֹבֵר עָלָיו, אֲשֶׁר זֶה נִקְרָאת ה'תְּבוֹדוֹת', וּמְדַבֵּר
 אֵלָיו יִתְבָּרַךְ כְּמוֹ שְׂמֵדָבְרִים אֶל אָבָא, עַל-יְדֵי-זֶה
 נִשְׁמָתוֹ נִדְבָקֶת בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְנִטְבַּעַת בּוֹ
 מִדַּת עֲנוּהַ, וְעַל-יְדֵי-זֶה זֹכִה לְכֹל טוֹב. וּכְמֵאמָרָם
 ז"ל (ערויבין נד.): אִם אָדָם מֵשִׁים עֲצָמוֹ כְּמִדְבַר זֶה
 שֶׁהֵפֵל דָּשִׁים בּוֹ, תִּלְמוּדוֹ נִתְקַזֵּם בְּיָדוֹ, וְאִם לֹא —
 אֵין תִּלְמוּדוֹ נִתְקַזֵּם בְּיָדוֹ. אִם אָדָם מְבַטֵּל עֲצָמוֹ
 לְגַמְרִי, וְאֵינוֹ עוֹנֶה לְמַחְרָפִים וּמְבַזִּים אוֹתוֹ, וּמְקַבֵּל
 הַפֵּל בְּאַהֲבָה, וְכֹל אֲשֶׁר עוֹבֵר עָלָיו הוּא מְסַפֵּר
 לְהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּבּוֹרַח תָּמִיד אֵלָיו יִתְבָּרַךְ,
 נִטְבַּעַת בּוֹ הַמִּדָּה לֵהִיּוֹת "אִישׁ טוֹב", וְעוֹשֶׂה טוֹב
 לְכֹלָם, וּכְנִפְשׁוֹ הַדְּבָר, שְׁכָל עִם יִשְׂרָאֵל יִפִּירוּ אֶת
 הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְזֶה מוֹרָה שְׂיֵשׁ בּוֹ אֲמוּנָה בְּרוּרָה
 בּוֹ יִתְבָּרַךְ. וְזוֹ מִדְּרַגַּת הַצְּדִיקִים, שְׁכָל-כֶּף דְּבוּקִים
 בּוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׂמֵיחָדִים בְּכֹל יוֹם, בְּכֹל שְׁעָה וְרִגַע

יחודים אחרים. ואנו קטני ערך ופחותים, אין לנו
 משג בזה, ועל־פן עלינו להתקרב אל הצדיקים
 שזכו לצאת מחיזו דהאי עלמא, וישפיעו גם עלינו
 מעולמם הנה, שגם נזכה להודפה. ולכן אשרי האדם
 הזוכה להתקרב אל תלמידי חכמים, חכמי התורה,
 חכמי הדור, ושומע בקולם. כי זאת עליכם לחקק
 בדעתכם, בני ובנותי היקרים! עם ישראל עם רק
 על־ידי התורה, חקי התורה רק הם קובעים אצלנו,
 קבלנו את התורה בהר סיני, ונשבחנו אמונים
 להקדוש־ברוך־הוא, שלא נעזב אותו, פרתנו ברית
 עמו יתברך, שלא נטש אותו. ולכן אנו מחיבים
 לשמע בקול חכמי התורה, תלמידי חכמים אמתיים,
 המרביצים תורה ברבים, כי הם קובעים לנו את דרך
 התורה, ומחזירים בנו את האמונה בו יתברך. ולכן
 חשוב מאד לילה בכל יום אל שעורי תורה, לשמע
 את דברי חכמי ישראל, כי התורה היא עושה אותנו
 לעם, ובלעדיה איננו אמה כלל.

ולכן, בזה שעובר עלינו מה שעובר, אנו
 צריכים לפשפש במעשינו אולי אמונתנו אינה
 ברוכה ומזככת, ויש לנו ספקות, שזו קלפת המן־
 עמלק, שבכל דור ודור יש לנו המן אחר עם שם

אחר, אשר לוחם, כבִּיכּוֹל, עם הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, מִפִּיץ כִּפִּירוֹת וְאֶפִיקוֹרְסוֹת, מְדַבֵּר נֶגֶד כָּל הַקְדוֹשׁ לְעַם יִשְׂרָאֵל, מִתְלוֹצֵץ מִחַכְמֵי יִשְׂרָאֵל, מְדַבֵּר פְּתוּחַ נֶגֶד הַתּוֹרָה, בַּר מִיָּנֹן. וְזֶה הָיָה הַמֶּן-עַמְלָק, אֲשֶׁר אוֹתוֹ הַמֶּן יֵשׁ לָנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, אֲבָל בְּשֵׁם אַחֵר. וְלָכֵן עָלִינוּ לְזַכֵּר מֵאַמְרָם ו'ל (בְּרַכּוֹת נח.): "לֵךְ הַרְי"ה הַמְמַלְכָה" — זו מִלְחַמַת עַמְלָק; בְּזֶה שְׁנַגְלָה לְכֹלֶם, אֲשֶׁר אֵין בַּלְעֲדָיו יִתְבָּרַךְ כָּלֵל, וְהוּא יִתְבָּרַךְ מִחַיָּה וּמִהוֹנָה וּמִקְרִים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כְּלָה, וְדוֹמָם, צוֹמַח, חַי, מְדַבֵּר, זֶה לְבוֹשׁ לְגַבִּי אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, בְּזֶה אָנוּ מְמַלִּיכִים אֶת הַקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא בְּעוֹלָם, וּמְכַנְיָעִים אֶת הַמֶּן-עַמְלָק; כִּי כָּל עֲנִיָּן עַמְלָק הוּא רַק גְּאֻנָּה, לְהַתְרוֹמֵם עַל הַזּוּלָת, לְרַדּוֹת בּוֹ, לְמַשֵּׁל עָלָיו, לָכֵן עַמְל"ק עוֹלָה בְּמִסְפַּר ר"ם, כִּי הוּא מִתְנַשֵּׂא עַל הַבְּרִיּוֹת, וְאֶת זֹאת עָלִינוּ לְעַקֵּר; כִּי מִי שֵׁי"ש בּוֹ אֲמוּנָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, הוּא מִשְׁפִּיל עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי, וּמְבַטֵּל עֲצָמוֹ לְגַמְרֵי לְחַכְמֵי הַתּוֹרָה וּלְצַדִּיקֵי הַדּוֹר, לֹא-כֵן אֵלוֹ הַכּוֹפְרִים וְהָאֶפִיקוֹרְסִים, שֶׁהֵם מִזְרַע הַמֶּן-עַמְלָק, שְׂאִינָם מִתְבַּיְשִׁים לְדַבֵּר נֶגֶד כָּל דָּבָר שֶׁבְקִדְשָׁה, הֵם רַק מִתְנַשְּׂאִים וּמְגַבִּיהִים עֲצָמָם עַל הַזּוּלָת, כְּאֵלוֹ יוֹדְעִים הֵם הַכֹּל. וּכְמֵאמְרָם ו'ל (סנהדרין קא:): גִּסּוֹת הַרוּחַ שֶׁהֵיטָה בִּירְבָעָם, טָרְדָתוֹ

מן העולם; ירבעם בן נבט חטא והחטיא את הרבים
 רק על-ידי גאות וגאווה שהיו בו. ועתה הוא הזמן
 של מחיית עמלק, שהיא — על-ידי משה רבנו. כמו
 שכתוב (שמות יז, יא): "והיה כאשר ירים משה ידו
 וגבר ישראל", שואלים חכמינו הקדושים (ראש השנה
 כט.): וכי ידיו של משה עושות מלחמה או שוברות
 מלחמה? אלא לומר לה, שכל זמן שהיו ישראל
 מסתכלים כלפי מעלה, ומשעבדים את לבם
 לאביהם שבשמים — היו מתגברים, ואם לאו —
 היו נופלים. משה רבנו הגביה ידיו, והראה שאין
 לנו רק אבינו שבשמים, ורק על-ידי-זה הכניעו
 ישראל את עמלק. כמו-כן בכל דור הקדוש-ברוך-
 הוא שולח לנו חכמים, שהם בחינת 'משה', כי כל
 צדיק וצדיק נקרא משה, כמו שקראו התנאים זה
 לזה (שבת קא:): 'משה שפיר קאמרתי', כמוכא
 (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עב), כי הצדיק מגביה ידיו
 ומורה ומגלה, שאין לנו רק אבינו שבשמים, ורק
 אליו נשעבד לבנו, ועל-ידי-זה נזכה להכניס בנו
 אמונה, ועל-ידי האמונה נזכה לשמחה אמיתית,
 ועל-ידי השמחה, נרגיש את הקדוש-ברוך-הוא.
 לא-כן כל הצרות והמרירות והסבל, הם רק מחמת
 שהוצאנו את הקדוש-ברוך-הוא מתינו, וחושבים

שֵׁשׁ כָּאֵן מְקַרְהָ, מִזֵּל וְטַבַּע, אֲשֶׁר זֶהוּ מֵה שְׁכָתוֹב
 (דְּבָרִים לֹא, יו'): "וְהִסְתַּרְתִּי פָנַי מֵהֶם, וּמִצְאָהוּ רְעוֹת
 רַבּוֹת וְצָרוֹת, וְאָמַר בַּיּוֹם הַהוּא, הֲלֹא עַל כִּי אֵין
 אֱלֹהֵי בְּקִרְבִּי, מִצְאוּנֵי הַרְעוֹת הָאֵלֶּה". מִחֲמַת שְׂאִין
 מְרַגִּישִׁים אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, לְכֵן סוֹבְלִים צָרוֹת
 וְיִסּוּרִים וּמְרִירוֹת וְהִרְפָּתָקְאוֹת, וְדִינִים וְעֲנָשִׁים קָשִׁים
 וּמְרִים.

לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הַגִּיעַ הַזְּמַן
 שְׁנִתְקַרְבַּ אֶל הַצְּדִיקִים הַקְּדוּשִׁים הַדְּבוּקִים בְּהַקְּדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא, וּמְעוֹרְרִים אוֹתָנוּ מִהַשְּׁנָה, אָנוּ חוֹלְמִים
 וּמִסְתּוֹכְבִּים כְּבַעוֹלָם הַדְּמִיוֹן, כְּמוֹ שְׂאוּמֵר רַבְּנוּ ו"ל
 (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן ס'), שֶׁהַצְּדִיק מְעוֹרֵר
 מִהַשְּׁנָה.

וְכָל הַתְּאַוּוֹת וְהַמְדוּת רְעוֹת הֵן רַק דְּמִיוֹנוֹת, כִּי
 עַל-פִּי הַשֶּׁכֶל הָאֲמִתִּי, הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְחִיָּה
 וּמְהַיָּה וּמְקַיֵּם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה, אֲלֹא כְּשֶׁאָדָם חוֹטֵא,
 אוֹמֵר רַבְּנוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כה),
 מִתְגַּבֵּר עָלָיו כַּחַ הַמְדָּמָה, וּמְדַמֵּן כָּל מִינֵי דְּמִיוֹנוֹת,
 וְזֶה עוֹקְרוֹ מִהַמְצִיאוֹת, וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה לְאָדָם
 שְׁחוֹר, וְרַע וְמָר לוֹ, וּמִתְלַבֶּשֶׁת בּוֹ קְלַפַּת עֲמַל"ק,

שהוא בגימטריה מ"ר, שממרת חיי האדם, ומכניסה בו עצבות ומרירות.

על-כן הגיע הזמן, שכלנו נשוב בתשובה שלמה, ונבוא אל הצדיקים וחכמי הדור ששלח לנו הקדוש-ברוך-הוא בדור הזה, אשר גם היום יש לנו חכמים וגדולים, וכל אחד צריך לילך להיכן שנשמתו נמשכת, העקר שאירו בנשמתו אמונה פשוטה בו ותפודה. ואמונה מביאה לענוה. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן ב'): מאין יודעים מיהו הצדיק האמת, שאליו ראוי להתקרב? אם נופלת עלי שפלות, ואני מרגיש עצמי ללא כלום, סימן שאני מקרב לצדיק וחכם גדול, אבל אם עדין אני מחזיק עצמי למשהו, סימן שאני מקרב לסתם נוכל.

לזאת, ראוי לקנות אמונה ברוחה בו ותפודה, עד שתהיו בטלים לגמרי לאין סוף ברוח הוא, וכמאמר ז"ל (אבות דרבי נתן ז): למד בני ביתך ענוה, שבזמן שאדם ענותן ובני ביתו ענותנין, כשפא עני ועומד על פתחו, ואומר להם: אביכם יש בכאן? יאמרו לו: הן, בוא והכנס. פי מדת הענוה מחדירה

בְּנוּ לְהִיּוֹת "אִישׁ טוֹב", וּכְשֶׁבֵּא עָנִי לִפְתַּח בֵּיתְכֶם, אַל נָא תִשְׁלַחוּ אֶת בְּנֹכַח אֹרְכֵיכֶם לֵאמֹר: אָבִא לֹא נִמְצָא, אָמָּא לֹא נִמְצָאת בְּבֵית, כִּי אִזּוּ בְּאַמֶּת, חֵס וְשְׁלוֹם, תִּגְרְמוּ שְׁהָאֵב אֹרְכֵיכֶם יִסְתַּלְקוּ מִהַבֵּית. אֲלֵא הִרְגִילוּ עֲצַמְכֶם לְהִיּוֹת "אִישׁ טוֹב", אֲשֶׁר זֶה חֲבִיב מְאֹד בְּעֵינָיו יִתְבָּרֵךְ. וְאָמְרוּ תְּכַמִּינוּ הַקְּדוּשִׁים (לְקוּט הוֹשֵׁעַ, רְמוֹתֵי תְּקַב): חֲבִיב עָלַי חֶסֶד שְׂאֵתֶם גּוֹמְלִים זֶה עִם זֶה, יוֹתֵר מִכָּל הַיּוֹבֵחַ שֶׁהַקְּרִיב לְפָנַי שְׁלֵמָה; שְׁלֵמָה הַמְּלַךְ הַקְּרִיב אֲלֵיךְ עוֹלוֹת, עִם כָּל זֹאת חֶסֶד שֶׁיְהוּדֵי עוֹשֶׂה עִם זוּלָתוֹ חֲבִיב לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ יוֹתֵר מִכָּל הַקְּרִבְנוֹת. הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא אוֹהֵב מְאֹד אֶת־עַמּוֹתָם, "אִישׁ טוֹב" עִם הַזּוֹלָת. יַעֲזֹר הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, שְׁנַגִּיעַ לְאַמּוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, לְהֶאֱמִין בְּבוֹרָא יִתְבָּרֵךְ שְׁמוֹ בְּתַמִּימוֹת וּבְכַפְשֵׁיטוֹת, וְזֶה יִטְבִּיעַ בְּנוֹ מִדַּת עֲגוּנָה, וְעַל־יְדֵי־זֶה נִהְיֶה כָּל־אֶחָד לְהַמְשִׁיךְ בְּהֵם אוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא.

ב.

בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַקְּרִיבִים! בְּזֶה הָעוֹלָם הָעֶקֶר מֵהַשְּׂצָרִיכִים זֶה רַק לְהִתְחַזֵּק בְּאַמּוּנָה, וּכְשֶׁיְהוּדֵי חֲזָק בְּאַמּוּנָה בְּהַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, כָּל הַחַיִּים שְׁלוֹ

הולכים בצורה אחרת לגמרי. ובאמת רבנו ז"ל אמר (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ה'), ש'אדם צריך תמיד לחפש ולבקש היכן הוא מחזיק באמונה, כי להגיע לאמונה זה לא כל-כך קל, כי אדם נמצא בזה העולם, שנקרא 'עולם' לשון 'העולם', שנעלם ונסתר אמתת מציאותו יתברך מזה העולם, ולא יכולים למצא תכף-ומיד אלקותו יתברך, אלא כשאדם זוכה ולומד תורה, ומקיים מצוות, על-ידי-זה מתגלה אליו יותר ויותר האמונה. ולכן אמר דוד המלך (תהלים קיט, פו): "כל מצוותיך אמונה", כל המצוות צריכות להביא את האדם לאמונה, ותכף-ומיד כשאדם חזק באמונה, הוא מברך בכל הברכות, כמו שאמר החכם מפל האדם (משלי כח, כ): "איש אמונות רב ברכות", וזה מכניס באדם טבע טוב שיהיה איש טוב, כי מי שמאמין בהקדוש-ברוך-הוא, ויודע אשר דבר גדול ודבר קטן אינו נעשה מעצמו, אלא בהשגחת המאציל העליון, הוא תמיד יהיה "איש טוב" עם עצמו, "איש טוב" עם הזולת, והוא פלו טוב. ולמה? כי כתוב (תהלים קמה, ט): "טוב הנהי"ה לכל, ורחמיו על כל מעשיו", הקדוש-ברוך-הוא נקרא 'טוב', וכן התורה הקדושה נקראת 'טוב', כמו שכתוב (משלי ד, ב): "כי לקח טוב נתתי לכם, תורתי

אל תעזבו"; וברגע שאדם מחזיר בעצמו אמונה פשוטה בו יתברך, ומרגיל עצמו לדבר אל הקדוש-ברוך הוא בשפת האם שלו, מזדכך הדם שלו, כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן עה): כשאדם מדבר תמיד אליו יתברך, מזדכך דמו, עד שנעשה "איש טוב", וכלם אוהבים אותו. פי בדרך כלל כשיהודי עושה חסד עם הזולת, ועוזר לכלם, אוהבים אותו מאד, אבל אם הוא איש רע ובליעל, אף אחד אינו יכול לסבל אותו, כי לכל אחד מאתנו יש צרותיו הוא, ואיננו רוצים להביא על עצמנו צרות יותר גדולות, די לנו במה שיש לנו מעצמנו. ולכן אין אוהבים איש רע, המדבר רק רע, והעושה רק רע כל היום.

ולכן, בני ובנותי היקרים! על-ידי שתתחזקו באמונה פשוטה בו יתברך, ותרגילו עצמכם לדבר בשפת האם שלכם אליו יתברך, על-ידי זה תהיו אנשים טובים, ותרבו לעשות צדקה וחסד עם זולתכם, אשר אין עוד דבר טוב מזה. ואומרים חכמינו הקדושים (בראשית ובה, פרשה ח'): בשעה שרצה הקדוש-ברוך-הוא לברא את העולם, באה אמת וקטרגה: 'אל יברא, כי כלו שקרים', אמר

הקדוש-ברוך-הוא, הִבֵּה נִשְׁמַע מֵה לְחֶסֶד יֵשׁ לֹאמֵר, 'חֶסֶד אָמַר: יִבְרָא, שֶׁהוּא גּוֹמֵל תְּסֻדִים'. לִכֵּן כְּשִׁיהוּדֵי עוֹשֵׂה חֶסֶד עִם הַזּוֹלָת, וְהוּא "אִישׁ טוֹב" לְכָל, בְּזֶה מַשְׁלִים אֶת כְּנֻגַת הַבְּרִיָּאָה, שֶׁהִכֵּל יִלְךְ כְּפִי רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵּךְ. וְלִכֵּן, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! אֵיזוֹ מְדָה טוֹבָה לְהִיזוֹת "אִישׁ טוֹב", לְגַמֵּל חֶסֶדִים, שֶׁבָּא עַל-יְדֵי הַתְּחַזְּקוֹת בְּאֲמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְלְהַרְגִיל עֲצֻמְכֶם לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבַּרֵּךְ, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה תַעֲלוּ לְמַעְלָה שֶׁעֲשׂוּעִים כְּאֵלוֹ, שֶׁלֹּא עָלוּ מִימוֹת עוֹלָם. וְעַלִּיכֶם לְזַכֵּר הַיֵּטֵב, שֶׁהַחַיִּים אֵינָם קָלִים כָּלֵל וְעַקֵּר. לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתָּנוּ יִשְׁנֶם נְסִיווֹת קָשִׁים מְאֹד, בַּחוּץ בּוֹעֲרוֹת הַתְּאֻוֹת, אֵשׁ הַכְּפִירוֹת וְהָאִפִּיקוֹרְסוֹת שׁוֹרְפֹת כָּל חֲלָקָה טוֹבָה בְּעַם יִשְׂרָאֵל, תְּאֻוֹת נְאוּף בּוֹעֲרֹת וְשׁוֹרְפֹת אֶת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְאֵי אֶפְשָׁר לְהַנְצִיל מִכָּל זֶה, רַק אִם מְרַגְּלִים עֲצֻמִּים לְהִיזוֹת "אִישׁ טוֹב", וְעוֹשֵׂה חֶסֶד עִם הַזּוֹלָת. וְאֵיךְ זֹכִים לְהִיזוֹת "אִישׁ טוֹב", וְלַעֲשׂוֹת חֶסֶד עִם הַזּוֹלָת? רַק עַל-יְדֵי אֲמוּנָה, שְׂאֵדָם חֹזֵק בְּאֲמוּנָה, וְיוֹדֵעַ וְעוֹד שֶׁרַק הוּא יִתְבַּרֵּךְ נִמְצָא וְאֵין בְּלַעֲדָיו נִמְצָא, וְהוּא יִתְבַּרֵּךְ מְחִיָּה וּמְהוּזָה וּמְקִים אֶת כָּל הַבְּרִיָּאָה כְּלָה, וְדוֹמֵם, צוֹמֵחַ, חַי, מְדַבֵּר, זֶה עֲצָם עֲצֻמִּיּוֹת חִיוֹת אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרֵּךְ; כִּי בְּאֵמֶת מֵה שְׂאֵנוּ רוֹאִים, זֶהוּ רַק

גשמייות, דומם: הרים וגבעות, נהרות ונחלים, ימים ויבשות. צומח: פרחים, אילנות, יערות, עצי פרי. חי: חיות ועופות למיניהם. מדבר: כל מיני בני-אדם. אבל באמת אם אדם זוכה להתבונן היטב בבריאה, רואה שהכל זה אלקות ואלקות זה הכל, שום דבר אינו הולך לבד, שום דבר אינו זז לבד, הכל בהשגחתו ותרבו הפרטיות, ודבר זה אדם אינו מסגל להבין ולהכניס בעצמו; כי באמת הקדוש-ברוך הוא מנהיג את עולמו, מצד אחד — בגלוי רב מאוד, שרואים רק אלקות, שומעים רק אלקות, ומצד שני — יש העלם והסתור, שאין רואים כלום.

ולכן זו הבחירה שנתן לנו הקדוש-ברוך-הוא — לבחור בטוב, להיות "איש טוב", או חס ושלום, להיות איש רע ובליעל. וזה מה שכתוב (דברים יא, כו): "ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה", הקדוש-ברוך-הוא נותן לנו את היום מתנה, ובתוך היום יש לנו "ברכה וקללה". ברכה — איש טוב, קללה — איש רע ובליעל. איך זוכים להיות "איש טוב"? לראות את האלקות שבכל דבר — את הברכה, אשר תשמעו אל מצוות הויה אלקיכם, אשר אנכי מצוה אתכם היום". אם מקימים מצוותיו

יתברך, לומדים תורה, על-ידי-זה ממשיכים על עצמם מדת הטוב, עושים טוב לכלם, גומלים חסד לכלם, מסייעים לכל אחד, ולהפך — "והקללה, אם לא תשמעו אל מצות ה' אלקיכם, וסרתם מן הדרך, ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם", אם אדם מנתק עצמו מהתורה ומהמצוות, בר מינן, מתרחק מהאמונה, הוא מקלל, איש רע ובליעל, מציק לזולת.

לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו מה לפניכם, איך כל אחד ואחד מאתנו יכול לזכות להגיע לכל המדרגות העליונות, ובפרט לגלוי אלקות בזה, שנוריד עצם עצמיות אלקותו יתברך בזה העולם, שזה התכלית שלשמה נבראנו, כמאמרם ז"ל (תנחומא נשא ג): מיום שברא הקדוש-ברוך-הוא עולמו, נתאנה שיהיה לו דירה בתחתונים; הקדוש-ברוך-הוא רוצה לגור בינינו, כי כל הבריאה היא בגין דאשתמודעון ליה (זהר בא מב:), שגזפה להכירו יתברך בזה העולם, על-ידי גלוי עצם עצמיות אלקותו בזה העולם, ואם אדם זוכה להגיע לזה, כל חיו הם כגן-עדן, כי אין גן-עדן יותר מזה, שהיכן שהולך — הולך עם אלקות, היכן שמשפיל —

רוֹאֵה אֱלֹקוֹת, מֵה שְׁשׁוּמֵעַ — שׁוֹמֵעַ אֱלֹקוֹת, מֵה שְׁמֵדְבֵר — מְדַבֵּר אֱלֹקוֹת, וְלִכֵּן צָרִיכִים לְשֹׁמֵר אֶת הַדְּבִיר, כְּמֵאֲמַר הַחֶכֶם מִכָּל הָאָדָם (מִשְׁלֵי כ"א, כג): "שֹׁמֵר פִּי וּלְשׁוֹנוֹ שֹׁמֵר מִצָּרוֹת נִפְשׁוֹ"; כְּשֵׁאָדָם שׁוֹמֵר עַל דְּבִירוֹ, לְדַבֵּר רַק דְּבִירֵי אֱמוּנָה וְהַשְׁגָּחָה פְּרָטִית, דְּבִירֵי תְּזוּק, וּמְחִזֵּק אֶת אֲחֵרִים, בְּזֶה מוֹרִיד אֶת הַשְּׂכִינָה בְּעוֹלָם, וְכִמּוֹ שֵׁאָמַר רַבְּנּוּ ו"ל (לְקוּטֵי-מוֹתֵרָן, חֶלֶק א', סִימָן סד), שֶׁעַל-יְדֵי שֵׁאָדָם מְדַבֵּר שְׂטִיּוֹת, אוֹ כְּפִירוֹת וְאִפִּיקוֹרְסוֹת, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, אוֹ דְּבָרִים בְּטָלִים, לִיצְנוּת, רְכִילוֹת, לְשׁוֹן הָרַע וְכוּ', הוּא מְסַלֵּק אֶת הַשְּׂכִינָה, וְגוֹרֵם שֶׁהַקְּלָפוֹת יִהְיוּ בְּתוֹךְ הַחֶלֶל הַפְּנוּי, וְאֵינּוּ רוֹאֵה אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּמִשָּׁם נִמְשָׁכִים כָּל הַדֵּינִים וְהַעֲנָשִׁים קָשִׁים.

לְזוֹתָ, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְקָרִים! הִבֵּה נְתַחֲזֵק יַחַד בְּאֵמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִרְגִּיל עֲצֻמְנוֹ לְהִיּוֹת אֲנָשִׁים טוֹבִים, לְעֲשׂוֹת חֶסֶד לְזוּלָת, שְׂפָזָה תְלוּיָה כָּל הַגְּאֻלָּה, אִם אֲנִי נִבְטַל מֵאֲתַנּוּ אֶת הַשְּׂנֵאָה וְהַקְּנָאָה שֶׁיֵּשׁ בֵּין אֶחָד לְשֵׁנִי, בְּזֶה בְּעֲצֻמוֹ נִמְלֵא אֶת הַבְּרִיאָה עִם אֱלֹקוֹת, וּבְרַגַע שֵׁאָדָם מְמֵלֵא אֶת הַבְּרִיאָה עִם אֱלֹקוֹת, תִּיּוֹ אֲחֵרִים לְגַמְרֵי. וְכִמּוֹ שֵׁאָמַר רַבְּנּוּ ו"ל (שִׁיחוֹת-הַר"ן, סִימָן לב): כְּשֵׁיִשׁ לְאָדָם

אָמוּנָה, חֲזִיו הוֹלְכִים בְּאֶפְן אַחַר לְגַמְרִי, וְאֶפְלוּ
כְּשֶׁעוֹבְרִים עָלָיו צְרוֹת וּמְרִירוֹת, עֲנָשִׁים קָשִׁים
וּמְרִים, אָכֵל אִם יוֹדֵעַ שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא נִמְצָא,
וְאֵין בְּלִעְדָּיו נִמְצָא, כָּל חֲזִיו מִשְׁתַּנִּים אַחֲרַת לְגַמְרִי,
כִּי הוּא נִכְלָל בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאֶפְלוּ שֶׁמִּקְבֵּל
מִכּוֹת, יֵשׁ לוֹ הֵיכָן לְפָנוֹת וְלִבְרָח, וּמְרַגֵּל עֲצֻמוֹ
לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְלִסְפֹּר לוֹ כָּל אֲשֶׁר
עוֹבֵר עָלָיו, וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה הַמִּתְקַת הַדִּינִים. לְכֵן
צָרִיכִים לְהִתְחַזֵּק בְּאִמוּנָה, וְלְדַבֵּר מִזֶּה כָּל הַיּוֹם, כִּי
הָאִמוּנָה נִסְתַּרָה מֵאֲתָנוּ, וְצָרִיכִים לְרַדֵּף אַחֲרֶיהָ, וְזוֹ
הַמְּדַרְגָּה הִכִּי עֲלִיוֹנָה — לְזִכּוֹת לְאִמוּנָה פְּשׁוּטָה בּוֹ
יִתְבָּרַךְ, לְדַבֵּר אֵלָיו יִתְבָּרַךְ בְּשִׁפְתַי הָאֵם שְׁלוֹ, שֶׁזוֹ
נִקְרָאת הַתְּבוּדוֹת, שְׂאֵדָם צָרִיךְ לִילֵךְ בְּמִקּוֹם פְּנוּי
שְׂאֵין שֵׁם בְּנִי-אָדָם, וְלְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
וְלִסְפֹּד לוֹ כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבוֹ וְכָל הָעוֹבֵר עָלָיו, וּבְזוֹה
יִמְשִׁיךְ עַל עֲצֻמוֹ אֹר וְזִיו וְחַיִּית וְדִבְקוֹת הַבוֹרָא
יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, וְיִהְיֶה "אִישׁ טוֹב", וְכָלֵם יֵאָהֲבוּ אוֹתוֹ,
כְּמוֹבָא בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ו'ל (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן, חֶלֶק א', סִימָן
כט): 'טוֹב' — הַפֶּל רוֹצִים וְחַפְצִים לְשִׁמְעַ, כָּל אֶחָד
רוֹצֶה לְשִׁמְעַ מִחֲמַאוֹת, שְׂיַחֲזְקוּ וַיַּעוֹדְדוּ אוֹתוֹ, אֶף
אֶחָד אֵינוֹ מְעַנֵּן שְׂיִשְׁפְּרוּ אוֹתוֹ, שְׂיִבְזוּ וַיִּגְרְשׁוּ
וַיִּיאֲשׁוּ אוֹתוֹ. וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי הָאָדָם הַזּוֹכֶה לְהִיּוֹת "אִישׁ

"טוב" העוזר לכלם, גומל חסד לכלם, ואדם זה יכול
 לזכות לקרב מאות ואלפים ורכבות נשמות ישראל,
 ולהדליק עוד נר ועוד נר, נר מנר דולק, כי אם יש
 רק אור קטן, כבר יכול להדליק ממנו מאות ואלפי
 ורכבות נרות, עם גפרור אחד יכולים להדליק נרות
 לרכבות רבות. וכמו שכתוב (משלי כ, כז): "נר
 הנו"ה נשמת אדם", כל נשמה ונשמה היא נר,
 וכרגע שמדליק עצמו באור אין סוף ברוך הוא, יש
 בו כחות להדליק עוד הרבה נשמות. לזאת, בני
 ובנותי היקרים! הבה נתחזק יחד, ונחזור בתשובה
 שלמה אליו יתברך, ונרגיל עצמנו להיות אנשים
 טובים, אנשי חסד, ועל-ידי-זה נדליק את נשמות
 ישראל, ונקרבם אל הקדוש-ברוך-הוא, ונוכה לגמל
 חסדים זה עם זה, ורק בזכות זה תבא הגאולה
 במהרה בימינו אמן!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

סוד ה' לִירָאִיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם
זֶה שְׁמוֹ נֶאֱמָה לוֹ

תְּקוּן הַכֶּלֶלִּי

תְּקוּן נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד לְכֻלְלִיּוֹת הַחֻטָּאִים
וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית, רַחֲמֵנָא לִיִּצְלָן
וּמְסַגֵּל מְאֹד גַּם לְפִרְנֶסָה וּלְהַצְלָחָה בְּכֹל
הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחֵי־נְיֻוֹת
אֲשֶׁר־י מִי שְׂיֵאמְרֵם בְּכֹל יוֹם
יִסְדּוּ, תְּקַנּוּ, גְּלוּ וְצֻוּה לְפָרְסְמוֹ לְכֹל יִשְׂרָאֵל.
רְבִנּוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא אֹרֶה הַגְּנוּז וְהַצָּפוּן
בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ
רְבִי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלַב, זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרֶסֶלַב
עִיר הַקְּדוֹשׁ יְבִנְאֵל תּוֹבֵב"א

טוב לומר זאת לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש צדיק יסוד עולם נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא, זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליהוה נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמרות נריע לו: כי אל גדול יהוה ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר זה:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי. לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד שמרני אל כי חסיתי בך: ב אמרת ליהוה אדני אתה טובתי כל עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי כם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסוף נספיהם מדם ובל אשא את שמותם על שפתי: ה יהוה מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי: ו חבלים נפלו לי בנעמים אף נחלת שפרה עלי: ז אברך את יהוה אשר ועצני אף לילות יסרוני כליותי: ח שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני כל אמוט: ט לכן שמח לבי ויגל

כבודי אף בְּשָׂרִי יִשְׁכַּן לְבַטַח: י כי לא תעזב נַפְשִׁי לְשֹׂאֵל לֹא
תתן חֲסִידֶיךָ לְרֵאוֹת שְׁחַת: יא תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׁבַע שְׁמַחוֹת
את פְּנֵיךָ נְעֻמוֹת בִּימִינְךָ נְצַח:

לב א לְדוֹר מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נְשׁוּי פֶשַׁע כְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי אָדָם
לֹא יִחְשַׁב יְהוָה לוֹ עוֹן וְאִין בְּרוּחוֹ רְמִיָה: ג כִּי הִחַרְשֹׁתִי בְּלוֹ עֲצָמָי
בְּשִׂאֲגָתִי כָּל הַיּוֹם: ד כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדָךְ נִהַפֵּךְ לְשִׂדִי
בְּחִרְבְּנֵי קִיץ סְלָה: ה חֲטָאתִי אוֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי אֲמַרְתִּי
אוֹדָה עָלַי פֶּשַׁעִי לִיהוָה וְאַתָּה נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סְלָה: ו עַל זֹאת
יִתְפַּלֵּל כָּל חֲסִיד אֱלֹהֶיךָ לְעַת מְצֵא רַק לְשִׁטָּף מִים רַבִּים אֱלֹהֵי לֹא
יִגִּיעוּ: ז אַתָּה סֹתֵר לִי מִצָּר תִּצְרַנִּי רְנִי פִלֵּט תְּסוּבְּבֵנִי סְלָה: ח
אֲשַׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זֹאת תִּלְךָ אִיעֲצָה עָלֶיךָ עֵינַי: ט אֵל תִּהְיוּ כְּסוּס
כְּפָרָד אִין הִבִּין בְּמַתְג וְרִסָן עֲדִיו לְבָלוֹם בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים
מְכֹאֲבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בִּיהוָה חֲסֵד יְסוּבְּבֵנוּ: יא שְׂמַחוּ בִיהוָה
וּגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל:

מא א לְמַנְצַח מְזֻמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֵל דָּל בְּיוֹם רָעָה
יִמְלִטְהוּ יְהוָה: ג יְהוָה יִשְׁמְרֵהוּ וַיַּחֲיֵהוּ וְיִצְרָח וְיִשְׂרָח וְיִשְׂרָח וְיִשְׂרָח
בְּנַפְשׁ אִיבִיו: ד יְהוָה יִסְעֲדֵנוּ עַל עֶרֶשׁ דָּוִי כָּל מִשְׁכְּבוֹ הַפְּכָתָה
בְּחֻלּוֹ: ה אֲנִי אֲמַרְתִּי יְהוָה חֲנֻנִי רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ: ו
אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי מִתִּי יָמוֹת וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם בָּא לְרֵאוֹת שְׂוֹא
יְדַבֵּר לְבוֹ יִקְבֹּץ אָוֶן לוֹ יִצְאָ לְחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׂוּ כָּל
שׂוֹנְאֵי עָלַי יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דַּבֵּר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא
יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר בְּטַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לְחַמֵּי הַגְּדִיל

1. אחר אתה סתר לי - צריך להפסיק מעט (עיין בלקו"מ ח"א סי' ריג).

עָלִי עֶקֶב: יא וְאֵתָהּ יְהוָה חֲנֻנִי וְהִקִּימֵנִי וְאֲשַׁלְּמָהּ לָהֶם: יב בְּזֹאת
 יִדְעֵתִי כִּי חִפְצָתָּ בִּי כִּי לֹא יִרְעֶה אִיבִי עָלַי: יג וְאֲנִי בְּתַמִּי תִּמְכַּתָּ
 בִּי וּתְצַיְבֵנִי לְפָנֶיךָ לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם
 וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

מב א לְמִנְצַח מְשָׁכִיל לְבַנֵּי קָרַח: ב כְּאִיל תִּעְרַג עַל אֶפְיָקִי מִיָּם
 כֵּן נִפְשֵׁי תִעְרַג אֲלֵיךָ אֱלֹהִים: ג צִמְאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חַי מְתִי
 אָבוֹא וְאֶרְאֶה פְּנֵי אֱלֹהִים: ד הֵיטָה לִּי דְמַעְתִּי לְחֵם יוֹמָם וְלַיְלָה
 בְּאָמַר אֲלֵי כָּל הַיּוֹם אֵיזָה אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה אֲזַכְּרָה וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי
 נִפְשֵׁי כִּי אֶעֱבֹר בְּסֶף אֲדָדִם עַד בֵּית אֱלֹהִים בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הַמּוֹן
 חוּגֵג: ו מֵה תִּשְׁתַּוְּחִי נִפְשֵׁי וְתַהֲמִי עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד
 אוֹדְנוּ יִשׁוּעוֹת פְּנִי: ז אֱלוֹהֵי עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּוְּחַח עַל כֵּן אֲזַכְּרֶךָ
 מֵאֶרֶץ יִרְדֵּן וְחֶרְמוֹנִים מִהָר מִצְעֵר: ח תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל
 צְנוּרֶיךָ כָּל מִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְיָךְ עָלַי עֲבְרוּ: ט יוֹמָם יִצְנָה יְהוָה חֲסֵדוֹ
 וּבְלַיְלָה שִׁירָה עִמִּי תִפְלֶה לְאֵל חַיִּי: י אוֹמְרָה לְאֵל סְלַעִי לְמָה
 שָׁכַחְתָּנִי לְמָה קָדַר אֲלַיךְ בְּלַחֲץ אוֹיֵב: יא בְּרִצָּח בְּעֲצָמוֹתַי תִּרְפוּנִי
 צוּרֵי בְּאֶמְרָם אֲלֵי כָּל הַיּוֹם אֵיזָה אֱלֹהֶיךָ: יב מֵה תִּשְׁתַּוְּחִי נִפְשֵׁי
 וּמֵה תַהֲמִי עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנוּ יִשׁוּעוֹת פְּנֵי וְאֱלֹהֵי:

נט א לְמִנְצַח אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְּתָם בְּשִׁלַּח שְׂאוּל וַיִּשְׁמְרוּ אֶת
 הַבַּיִת לְהִמִּיתוֹ: ב הִצִּילֵנִי מֵאִיבֵי אֱלֹהֵי מִמְתְּקוֹמִי תִשְׁגְּבֵנִי:
 ג הִצִּילֵנִי מִפְּעֻלֵי אָוֶן וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד כִּי הִנֵּה אָרְבוּ
 לְנִפְשֵׁי יָגוּרוּ עָלַי עֵזִים לֹא פִשְׁעִי וְלֹא חֲטָאתִי יְהוָה: ה בְּלֵי עוֹן
 יְרוּצוֹן וַיִּכְוֶנְנוּ עוֹרָה לְקִרְאתִי וְרָאָה: ו וְאֵתָהּ יְהוָה אֱלֹהִים צָבָאוֹת
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִקְיָצָה לְפָקֵד כָּל הַגּוֹיִם אֵל תַּחֲן כָּל בְּגַדֵי אָוֶן סְלָה:

ז ישובו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר: ה הנה יביעון בפייהם
 חרבות בשפתותיהם פי מי שמע: ט ואתה יהוה תשחק למו
 תלעג לכל גוים: י עזו אליך אשמרה כי אלהים משגבי: יא אלהי
 חסדי יקדמני אלהים יראני בשרי: יב אל תהרגם פן ישכחו
 עמי הניעמו בחילך והורידמו מגגנו אדוני: יג חטאת פימו דבר
 שפתימו וילכדו בגאונם ומאלה ומפכש יספרו: יד כלה בחמה
 כלה ואינמו וידעו כי אלהים משל ביעקב לאפסי הארץ סלה:
 טו וישובו לערב יהמו ככלב ויסובבו עיר: טז המה יניעון לאכל
 אם לא ישבעו ולינו: יז ואני אשר עזך וארנן לבקר חסדך כי
 היית משגב לי ומנוס ביום צר לי: יח עזי אליך אומרה כי אלהים
 משגבי אלהי חסדי:

עז א למנצח על ידותון לאסף מזמור: ב קולי אל אלהים ואצעקה
 קולי אל אלהים והאזין אלי: ג ביום צרתי אדני דרשתי ידי לילה
 נגרה ולא תפוג מאנה הנחם נפשי: ד אזכרה אלהים ואהמיה
 אשיחה ותתעטף רוחי סלה: ה אחזת שמרות עיני נפעמתי ולא
 אדבר: ו חשבותי ימים מקדם שנות עולמים: ז אזכרה נגינתי
 בלילה עם לבבי אשיחה ויחפש רוחי: ח הלעולמים יזנח אדני
 ולא יסיף לרצות עוד: ט האפס לנצח חסדו גמר אמר לדר ודר: י
 השכח חנות אל אם קפץ באף רחמיו סלה: יא ואמר חליתי היא
 שנות ימין עליון: יב אזכור מעללי יה כי אזכרה מקדם פלאך: יג
 והגייתי בכל פעלך ובעלילותיך אשיחה: יד אלהים בקדש דרפך
 מי אל גדול כאלהים: טו אתה האל עשה פלא הודעת בעמים

2. באמרך אל אלהים תכוון המילוי כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם

עֲזָף: טו גְּאֵלְתָּ בְּזִרְעַ עֲמָף בְּנֵי יַעֲקֹב וַיֹּסֶף סֵלָה: יז רְאוּךָ מִים
 אֱלֹהִים רְאוּךָ מִים יַחֲלוּ אֶף יִרְגְּזוּ תַהֲמוֹת: יח זָרְמוּ מִים עֲבוֹת
 קוֹל נִתְנוּ שְׁחָקִים אֶף חֲצָצִיף יִתְהַלְכוּ: יט קוֹל רַעְמָף בְּגִלְגֵּל הָאִירוּ
 בְּרָקִים תִּבַּל רְגְזָה וְתַרְעַשׂ הָאָרֶץ: כ בַּיָּם דְּרַכְּךָ וּשְׁבִילְךָ בְּמִים
 רַבִּים וְעַקְבוֹתֶיךָ לֹא נִדְעוּ: כא נַחֲתִת כְּצֹאן עֲמָף בְּיַד מִשָּׁה וְאֶהְרָן:

צ א תִּפְלָה לְמִשָּׁה אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲדַנִּי מְעוֹן אֶתָּה הָיִיתָ לָנוּ בְּדַר
 וְדַר: ב בְּטָרָם הָרִים יִלְדוּ וְתַחֲלוּל אֶרֶץ וְתִבַּל וּמַעוֹלָם עַד עוֹלָם
 אֶתָּה אֵל: ג תִּשָּׁב אָנוּשׁ עַד דָּכָא וְתֹאמֶר שׁוּבוּ בְנֵי אָדָם: ד כִּי אֶלְךָ
 שָׁנִים בְּעֵינֶיךָ כַּיּוֹם אֶתְמוֹל כִּי יַעֲבֹר וְאַשְׁמוּרָה בְּלִילָה: ה זָרְמָתָם
 שָׁנָה יִהְיוּ בְּבִקְרָ כְּחֲצִיר יַחֲלֶף: ו בְּבִקְרָ יִצִּיץ וְחֶלֶף לְעָרֹב יְמוּלֵל
 וַיִּבֶשׁ: ז כִּי כְּלִינוּ בְּאֶפְף וּבַחֲמַתְךָ נִבְהַלְנוּ: ח שְׁתָּה עֲוֹנֹתֵינוּ לְנִגְדְּךָ
 עֲלַמְנוּ לְמֵאוֹר פְּנִיךָ: ט כִּי כֹל יְמִינוּ פָּנוּ בְּעִבְרַתְךָ כְּלִינוּ שָׁנִינוּ כְּמוֹ
 הֶגֶה: י יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ בְּהֵם שְׁבָעִים שָׁנָה וְאִם בְּגִבּוֹרֹת שְׁמוֹנִים שָׁנָה
 וְרַהֲבָם עָמַל וְאוֹן כִּי גִז חֵישׁ וּנְעָפָה: יא מִי יוֹדֵעַ עַז אֶפְף וּכְיִרְאֶתְךָ
 עֲבַרְתְּךָ: יב לְמִנּוֹת יְמִינוּ כֵּן הוֹדַע וְנָכָא לְכַב חֲכָמָה: יג שׁוֹבָה
 יִהְיֶה עַד מָתִי וְהִנְחַם עַל עֲבֹדֶיךָ: יד שְׁבָעֵנוּ בְּבִקְרָ חֲסִדְךָ וְנִרְנְנָה
 וְנִשְׁמַחָה בְּכֹל יְמִינוּ: טו שְׁמַחְנוּ כִּימֹת עֲנִיתָנוּ שְׁנוֹת רְאִינוּ רָעָה:
 טז יִרְאֶה אֵל עֲבֹדֶיךָ פְּעֻלְךָ וְהִדְרֶךָ עַל בְּנֵיהֶם: יז וַיְהִי נֵעַם אֲדוֹנָי
 אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ:

קה א הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְּשִׁמוֹ הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתֵינוּ: ב
 שִׁירוּ לוֹ זָמְרוּ לוֹ שִׁיחוּ בְּכֹל נִפְלְאוֹתֵינוּ: ג הִתְהַלְלוּ בְּשֵׁם קִדְשׁוֹ
 יִשְׁמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יְהוָה: ד דְּרָשׁוּ יְהוָה וְעֲזֹר בְּקִשׁוֹ פָּנָיו תִּמְיֵד: ה
 זָכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה מִפְתִּיו וּמִשְׁפָּטֵי פִּיו: ו זָרַע אֲבָרָהֶם

עבדו בני יַעֲקֹב בְּחִירָיו: ז הוא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו:
 ח זָכַר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ דְּבַר צְוָה לְאֶלֶף דּוֹר: ט אֲשֶׁר פָּרַת אֶת אַבְרָהָם
 וַיִּשְׁבּוּעַתּוֹ לְיִשְׁחָק: י וַיַּעֲמִידָהּ לְיַעֲקֹב לְחַק לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם:
 יא לֵאמֹר לְךָ אֶתֵּן אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן חֶבְל נַחֲלַתְכֶם: יב בְּהִיּוֹתֶם מְתֵי
 מִסְפָּר כְּמַעֲט וְגָרִים בָּהּ: יג וַיִּתְהַלְכוּ מִגּוֹי אֶל גּוֹי מִמַּמְלָכָה אֶל
 עַם אֲחֵר: יד לֹא הִנִּיחַ אָדָם לְעִשְׂקָם וַיּוֹכַח עֲלֵיהֶם מַלְכִים: טו
 אֵל תִּגְעוּ בְּמִשְׁיַחֵי וְלִנְבִיאֵי אֵל תִּרְעוּ: טז וַיִּקְרָא רַעֲב עַל הָאָרֶץ
 כָּל מִטָּה לַחֵם שָׁבַר: יז שָׁלַח לִפְנֵיהֶם אִישׁ לְעַבְדֵי נַמְכָר יוֹסֵף:
 יח עֲנוּ בְּכָבֵד רַגְלוֹ בְּרוֹזֵל בְּאֵה נִפְשׁוֹ: יט עַד עַתָּה בָּא דְבַרְוֹ אִמְרַת יְהוָה
 צְרַפְתָּהוּ: כ שָׁלַח מֶלֶךְ וַיִּתִּירָהוּ מִשַׁל עַמִּים וַיִּפְתַּחְהוּ: כא שָׁמוּ אֲדוֹן
 לְבֵיתוֹ וּמִשַׁל בְּכָל קְנִיָּנוּ: כב לְאַסֵּר שָׂרְיוֹ בְּנַפְשׁוֹ וּזְקַנְיוֹ יַחֲכֶם: כג וַיִּבְא
 יִשְׂרָאֵל מִצְרַיִם וַיַּעֲקֹב גַּר בְּאֶרֶץ חָם: כד וַיִּפֹּר אֶת עֲמוֹ מֵאֲדָם וַיַּעֲצֵמָהוּ
 מִצְרַיִם: כה הִפְדָּ לָבָם לְשֵׁנָא עֲמוֹ לְהַתְנַכֵּל בְּעַבְדָּיו: כו שָׁלַח מֹשֶׁה
 עַבְדּוֹ אֶהֱרֹן אֲשֶׁר בָּחַר בּוֹ: כז שָׁמוּ בָּם דְּבָרֵי אֲתוֹתָיו וּמִפְתִּים בְּאֶרֶץ
 חָם: כח שָׁלַח חֹשֶׁךְ וַיַּחֲשֹׁךְ וְלֹא מָרוּ אֶת דְּבָרוֹ: כט הִפְדָּ אֶת מִימֵיהֶם
 לְדָם וַיָּמַת אֶת דָּגָתָם: ל שָׂרֵץ אֶרֶץ צַפְרָדַיִם בְּחֹדְרֵי מַלְכֵיהֶם: לא
 אָמַר וַיִּבְא עָרֹב כְּנִים בְּכָל גְּבוּלָם: לב נָתַן גְּשָׁמֵיהֶם בְּרֹד אֵשׁ לְהַבֹּת
 בְּאֶרֶץ: לג וַיִּךְ גִּפְנָם וַתֵּאֲנַתֶּם וַיִּשְׁבַּר עֵץ גְּבוּלָם: לד אָמַר וַיִּבְא אַרְבֶּה
 וַיִּלֶּק וַאִין מִסְפָּר: לה וַיֹּאכַל כָּל עֵשֶׂב בְּאֶרֶץ וַיֹּאכַל פְּרִי אֲדָמָתָם: לו
 וַיִּךְ כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ רַאשִׁית לְכָל אוֹנָם: לו וַיּוֹצִיאֵם בְּכֶסֶף וַזָּהָב וַאִין
 בַּשְּׁבָטָיו כּוֹשֵׁל: לה שְׂמַח מִצְרַיִם בְּצֵאתָם כִּי נָפַל פְּחָדִם עֲלֵיהֶם: לו
 פָּרַשׁ עֲנָן לְמִסְךָ וְאֵשׁ לְהָאִיר לַיְלָה: מ שָׁאֵל וַיִּבְא שָׁלוֹ וְלַחֵם שָׁמַיִם
 יִשְׁבִּיעֶם: מא פָּתַח צוֹר וַיַּזְוִבוּ מַיִם הִלְכוּ בְּצִיּוֹת נְהָר: מב כִּי זָכַר

אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ אֶת אַבְרָהָם עֲבָדוֹ: מִגּוֹ וַיּוֹצֵא עִמּוֹ בְּשָׁשׁוֹן בְּרֵנָה אֶת
בַּחֲרִירוֹ: מִדְּ וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם וַעֲמַל לְאֲמִים יִירָשׁוּ: מִהַ בְּעַבְדוֹ
יִשְׁמְרוּ חֻקָּיו וְתוֹרָתוֹ יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ:

קלז א על נהרות בכל שם ישבנו גם בכינו בזכרנו את ציון:
ב על ערבים בתוכה תלינו כנרותינו: ג כי שם שאלונו שובינו
דברי שיר ותוללינו שמחה שירו לנו משיר ציון: ד איך נשיר את
שיר יהוה על אדמת נכר: ה אם אשכחך ירושלים תשכח מיני: ו
תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על
ראש שמחתי: ז זכר יהוה לבני אדם את יום ירושלים האמרים
ערו ערו עד היסוד בה: ח בת בכל השדודה אשרי שישלם לך את
גמולך שגמלת לנו: ט אשרי שיאחז ונפץ את עלליך אל הסלע:

קנ א הללו יהוה הללו אל בקדשו הללוהו ברקיע עזו: ב הללוהו
בגבורתו הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע שופר הללוהו
בנבל וכנור: ד הללוהו בתוף ומחול הללוהו במנים ועוגב: ה
הללוהו בצלצלי שמע הללוהו בצלצלי תרועה: ו כל הנשמה
תהלל יהוה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מי יתן מציון ישועת ישראל בשוב יהוה שבות עמו יגל יעקב
ישמח ישראל: ותשועת צדיקים מיהוה מעוזם בעת צרה:
ויעזרם יהוה ויפלטם יפלטם מרשעים ויושיעם כי חסו בו:

תפילת הדרך

יְהי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתּוֹלִיכֵנוּ וְתַצְעִידֵנוּ לְשָׁלוֹם.
וְתַסְמְכֵנוּ לְשָׁלוֹם. וְתַדְרִיכֵנוּ לְשָׁלוֹם. וְתַגִּיעֵנוּ לְמַחֲזֵז הַפְּצָנוּ לְחַיִּים
וְלְשִׁמְחָה וְלְשָׁלוֹם (אם דעתו לחזור מיד אומר: וְתַחֲזִירֵנוּ לְשָׁלוֹם) וְתַצִּילֵנוּ
מִכָּף כָּל אוֹיֵב וְאוֹרֵב וְלַסְטִים וְחַיּוֹת רָעוֹת בְּדַרְךְךָ, וּמִכָּל מִינֵי פְרַעֲנִיּוֹת
הַמְתַּרְגְּשׁוֹת לְבוֹא לְעוֹלָם וְתִשְׁלַח בְּרָכָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ, וְתַתְּנֵנוּ לְחֵן
וְלַחֲסֵד וְלִרְחַמִּים בְּעֵינֶיךָ וּבְעֵינֵי כָל רְאִינוּ וְתִשְׁמַע קוֹל תַּחֲנוּנֵינוּ. כִּי אֵל
שׁוֹמֵעַ תַּפְּלָה וְתַחֲנוּן אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יי שׁוֹמֵעַ תַּפְּלָה:

כִּי מִלְאֲכִיו יִצְוֶה לְךָ לְשַׁמְרֶךָ בְּכָל דְרָכֶיךָ:

וְיַעֲקֹב הִלֵּךְ לְדַרְכּוֹ וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מִלְאֲכֵי אֱלֹהִים: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב פֶּאֶשֶׁר רָאִים
(ר"ת רפאל אוריאל מיכאל) מַחֲנֵה אֱלֹהִים זֶה וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא
מַחְנֵים:

בְּשֵׁם יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. מִימֵינִי מִיכָאֵל. וּמִשׁוֹמְאֵלֵי גְבְרִיאֵל, וּמִלְפָּנֵי
אוֹרִיאֵל, וּמֵאֲחוֹרֵי רְפָאֵל, וְעַל רֵאשֵׁי שְׂכִינַת אֵל:

על הדרך אפשר לפעול ישועות!

תורמים להבטחתו האדירה של הצדיק

ורואים ישועות מעל לגדר הטבע.

הצדיק מיבנאל הבטיח שמי שיתרום להדפסת

ספר אשר בנחל יראה ישועות מחוץ לדרך הטבע.

להשתתפות חייגו 04-6656666

מי לא צריך ישועה!?

ההבטחה הקדושה של מוהרא"ש הקדוש זיע"א
על הדפסת חלק בספר "אשר בנחל"

"אני מבטיח שכל מי שידפיס חלק אחד
"אשר בנחל"

יראה ניסים נגלים שיעשה עימו הקב"ה!
וכל חולה רח"ל שיקבל על עצמו כרך "אשר בנחל"

יתרפא

וכל מי שצריך ישועה יקבל על עצמו
להדפיס חלק "אשר בנחל"

יראה ישועה

(מתוך "אשר בנחל" קלח, לד, רמב)

ועכשיו בפורמט מיוחד לרפואת עם ישראל
הצטרפו למי שכבר זכה!

התקשרו: 04-6656666